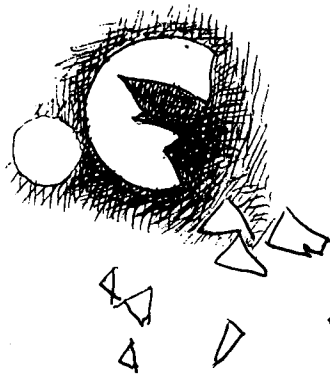

Quatre poemes

per Francesc S. Costa

SERÉ LA POLS DEL PLA ROIG

1

Me n'aniré d'aquest món
un capvespre qualsevol,
amb les mans ben obertes,
fred i estès el cos.
Sota el porxo de la nit,
seré la pols del Pla Roig;
els pins es beuran
la meva espessa sang,
i festejaran
amb algaravia de fulles
l'últim fil de llum
que m'emportaré a la terra.
Com la frescor de la rosada,
la meva mort
serà tendra amiga del romani
i de la blanca gavina,
romeueta captiva,
entre nuvolats de cotó blau,
de l'illa.

2

S'alçaran,
enllà de l'udol
i l'odi,
les grogues branques
de l'oblit?
Prop dels clams
de l'hivern
els xiprers de l'aigua,
petits miralls a la boira,
semblaran fràgils passadissos
del silenci,
ocells de marbre
llaurant cercles a l'espai.

TRENCAR UN ESTEL EN MINÚSCULS MIRALLS

Somiar
Amb l'espurna que enlluerna
el vol silenciós de l'ocell,
caminar ensolapat
amb el vel acollent de la boirassa,
trencar un estel en minúsculs miralls,
travessar el camí d'ombres delirants
que em portin davant el llinar de l'esglai.
Somiar
amb els vespres lluminosos del silenci,
cantar a plena veu
a l'ampli espai fosc de la nit.

ESTIC EMBRIAC DE NIT

Avui totes les ombres m'esquitxen
estic embriac de nit
amb cops fulminants de sang
pugna per desmembrar el meu cos desmarxat
i desbordar-se pels angosts teixits de la carn
sempre torno amb la nit acollidora
despullat fet un cabdell
entre llençols blancs i cargols marins.

FRANCESC S. COSTA

Dibuix: Josep Mari